

Spoštovani gospod Doropoljski!

Moje prvo pismo sem se namenil poslati Vam ter Vas prosim, da bi ga sprejeli v svoj kotichek. Sporočam Vam, da sem letos postal naročnik „Zvončkov“. Največ pa zaradi Vašega koticheka. Mojega petletnega bratca Josipa pa najbolj veselijo slike iz „Zvončka“. A upam, da si bo pozneje tudi naročil „Zvonček“. Jaz bi bil najrajši učitelj. Oče mi je že obljubil, da se pojdem učiti za učitelja, če se bom pridno učil. Učim se lahko, ker imam vedno dobre učitelje. V I. razredu gospodično Mazijevo, v II. gospodično Torijevo, v III. gosp. Kerna, nadučitelja, v IV. gosp. Volca in v V. gos. Velhaverja.

Pozdravlja Vas

Karel Čibej,
učenec V. razr. v Trbovljah na Vodi,
Sp. Štajersko.

Odgovor:

Ljubi Karel!

Letos si postal „Zvončkov“ naročnik, Tvoj brat Josip pa si ga tudi naročil! Živio! Tako je prav! Vsak slovenski deček bi moral biti naročnik našega lista! Veseli me Tvoje priznanje, da imaš dobre učitelje. Glej, da bodo tudi o Tebi govorili tako, kadar boš učitelj!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Danes sem brala Vaš „Zvonček“. Izmed vseh knjig mi najbolj ugaja „Zvonček“. Stara sem že enajst let. Hodim v šolo v Zatičini v tretji razred h gospodu nadučitelju Francu Kovaču. Pri nas imamo tri razrede. Imam še 8 sester in dva brata. Tudi moj stari oče in mati še žive. Doma sem v Zatičini. Moji starši imajo trgovino in gostilnico. Mene najbolj veseli risati, pisati in peti. Učim se pa tudi v posebni uri nemščine. Zdaj Vas pa prav lepo pozdravljam

Vam vdana

Albina Goriškova,
vas Zatičina, Dolenjsko.

Odgovor:

Ljuba Albina!

Lepo si mi opisala razmere doma; posebno me pa radosti, da imaš z „Zvončkom“ največ veselja. Mnogo vas je sester in bratov, zato pa imajo starši z vami tudi veliko skrbi, ki jim jih pa gotovo lajša vaša marljivost in poslušnost.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Rada bi Vas poznala. Učenka sem 2. razr. 2. odd. v Majšpergu. Mamica in atek sta mi umrla. Jaz in sestra Pepca sva sedaj pri bratu, prej smo bili v Petrovčah.

Srčno pozdravlja

Marija Žagarjeva.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Iskreno Te pomilujem, ko si že tako mlada izgubila preljube svoje starše. Upam pa, da živiš s sestro in bratom v iskreni ljubezni, ki vam vsem trem lajša bridko boleost.

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Pisala Vam nisem še nikoli. Ker pa čitam v „Zvončku“, da ljubite mladino, mislila sem si, kaj pa, če bi tudi jaz Vam pisala nekoliko vrstic. Stara sem enajst let. V šolo hodim prav rada, posebno ročna dela me jako vesele, tudi imam prijateljico, ime ji je Marija. Imam jo prav rada. S tem končujem svoje prvo pismo.

Srčno Vas pozdravlja Vam vdana

Kristina Boletova,
učenka I. razr. šole v Šorjah.

Odgovor:

Ljuba Kristina!

Lepa ročna dela so v čast vsaki marljivi učenki. Saj je pa tudi res lepo, kdor zna okusno vezti, plesti, kvačkati, šivati. Tako si likaš svoj okus in s pridom uporabljati dragoceni čas.

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Med čitanjem „Zvončka“ sem zapazil Vaš kotichek, kjer se razodevajo razne misli in želje raznih otrok — prijateljev „Zvončka“. Hodim v peti razred II. oddelek. Razen mene hodijo še ti-le učenci v V. razred II. oddelek: Zorenč Alojzij, Augustinčič Fr., Hudina Franc, Babič Franc, Skorč Ladislav in Rajmund Gabron. Prosim, priobčite moj spis v „Zvončku“.

Prejmite srčen pozdrav od

Ivana Gubina,
učenca V. razr. II. oddelka pri Sv. Petru pod
Sv. gorami.

Odgovor:

Ljubi Ivan!

Samo sedem učencev vas je v II. oddelku V. razreda. To je dobro za vas in za gospoda učitelja. Ta se lažje ukvarja z vsakim posameznikom, vi pa imate zaradi tega več koristi od vzgoje in pouka. Upam, da znate upoštevati to dobroto in da se je izkazujete vredne z marljivim in vztrajnim učenjem.

✱

Ljubi gospod Doropoljski!

Nekoč sem slišal turško legendo o tobaku. Ker sem jo pa pozabil, vprašam Vas, ali Vam je znana ta legenda?

Z lepim pozdravom

vdani Vam

Tonček Novak
iz Novakov.

Odgovor:

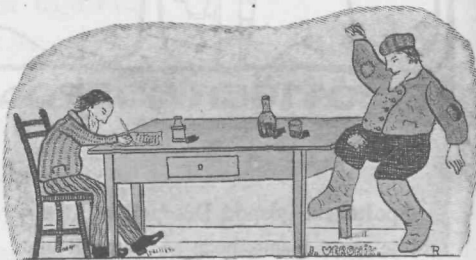
Ljubi Tonček!

Slučajno si dobro zadel s svojim vprašanjem, ker se spominjam turške legende o tobaku, kakor mi jo je pred mnogimi leti pripovedoval moj ded. Glasi se tako:

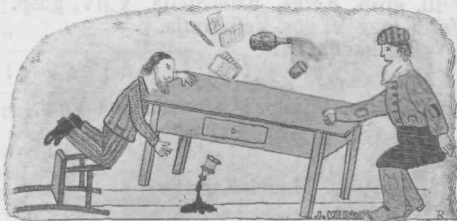
Mohamed je nekega dne pozimi našel gada, popolnoma premrazenega. Iz usmijenja ga je vzel ter vtaknil v rokav, kjer ga je toplota telesa kmalu zopet oživila. Komaj pa se je čutil gad zopet zdravega, je pomolil glavo iz rokava ter rekel: „Prorok božji, jaz te bom pilil!“ — „Povej mi pameten vzrok, zakaj mi hočeš to storiti, potem ti to dovolim!“ — „Po svetem pismu je boj med semenom mojim in tvojim“. — „Toda jaz sem ti izkazal dobroto“. — „Toda lahko bi mi bil napravil kaj zlega“. — „Ne bodi nehvaležen, gad, napram svojemu dobremu gostitelju“. — „Storim to, zakaj prisegel sem to v imenu najvišjega“. — „Torej me piči v imenu božjem“, je rekel prorok, ki zaradi svoje pobožnosti ni mogel dopustiti, da bi postal gad krivoprisežnik. Gad ga je pilil v roko. Mohamed je otresel gada, izsesal strup s krvjo iz rane ter pljunil nato na tla. In glej! Takoj je zrasla na tem prostoru rastlina, ki v svojih lastnostih spojuje grenkobo gadovega žela s sladkostjo prorokove krvi — tobak.

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Ker Vam že dolgo nisem pisal, sem se danes zopet odločil. Naslhal sem tudi dogodbo iz vaše gostilnice. Lovričev Tomaž je rad hodil v gostilnico ter pil kar na kredlo. Ko ga je nekoč krčmar opomnil za 120 K, je začel grozno razsajati in vpiti, da je vzel krčmar pero, papir in črnilo ter začel pisati tožbo.

Tomaž je pri drugem koncu mize nekaj časa klel, potem je pa lopnil s tako močjo po mizi, da so steklenice in pisma frčala po zraku, črnilo se je razlilo, krčmarja je pa za brado z mizo vred kvišku brcnilo. Z rokama se je lovil po zraku ter prevrnil celo stol, kakor kaže druga slika.

Kaj sta imela nadalje, ne vem. Tako končujem zgodbo o vašem krčmarju in Lovričevem Tomažu.

S spoštovanjem

Janez Veronik,
v Reki.

Odgovor:

Ljubi Janez!

Tvojo „dogodbo iz vaše gostilnice“ z obema podobama priobčujem predvsem zato, da spoznajo „Zvončkovi“ bralci, kako sirovega in podivjanega napravi pijača človeka. Lovričev Tomaž je na samih pijačih napravil kar 120 K dolga! Pognal jih je po grlu. Ali jih ni škoda? Gotovo je krčmar naznanil pijačca sodišču, ki ga je primerno kaznovalo. In prav je tako! Vsem ljubim kotichekarnjem velja moj opomin: Varujte se alkoholnih pijač! Alkohol je strup!